

hegi wasto sanna rákida. Alega párrast tulli kórtjú túdruf ukse pole, kus alles seis sin, uenda et temma káest sain kússida, kas se leštnaene, felle liganiminet ülesandsin sín maias piddi ellama? — On kúl tán-nini sun elanud, wastas túdruf, agga kas temma weel praego sun ellab, sedda Jum-mal teab. Kui káisun hiliaste temma jures, sús wagus jubba hing. Waatge isse járrele; sun tagga horvis ellas temma ses weikses huttikus. Óáunasin juhhatamisse eest, ja sain selle alwa kohba pole. Kui seált uksest sisse astusin, olli toas úsna waikne luggu, nago surm olleks jubba omma digust seált káitte sanud. Párrast sedda andis wodi seejt úks súggaw óhfa-minne ennast kuulda. Andsin sús taslast märki, et seál ollin, ja se peále sai mad-dala heálega se kússiminne kuulda, kes seál piddi ollema? — Astusin sús wodi jure ja ütlesin: „Kas tunnete mind weel, minno wanna armas sõbber? Olen wanna mees Willemi Silini perrest Kodri kúllast, kus ens-

nemuiste tihki fájite.” — Oh kúllab núúd tunnen teid árra teie lahkest heálest, kostis teine sel wiśil, et olli nago melelahuta-minne temma sannadest kuulda. Ütles weel: „Silmad ei anna mitte ennam, et saaksin teid selgeste náhha; on jubba úsna tuhniks láinud. Alga helde Jummal on wiśiste teid kui omma head inglit núúd minno jure saatnud, sedda minno lahkumisse for-da minnule kui wágaa fergitada. Se a-nus kibbe mutre, mis sedda wimist tunni-fest minnuse rasfeks tee, se káib selle waese lomokesse peál, kes sun kátkis maggab. Minno ónnis túttar, kes aasta eest omma ausa mehhe surma járrele voudis, jättis sedda túttarlapsofest, kes jársko issast ja emmast ilma jái, minno hole alla. Kuhho olleks temma sanud, fest et minnagi pean núúd temmasti lahkuma, kui taewane Ísfa teid ei olleks seie juhhatanud.

Ütlesin temmale: „Jummala abbi on tihki liggi selsammal aial, kui ei moista se peále lota. Minnus isje ei olle kúl sedda